

CAPITOLUL 8 MOTIVAŢIA ÎN MUNCĂ

Conceptul de motivaţie

Indetermină pe un individ să se comporte de o manieră care să îi asigure atingerea unui anumit scop.

■Motivaţia în muncă:

disponibilitatea unui individ de a depune un efort intens și susținut pentru a realiza obiectivele organizaționale, cu speranța că efortul depus va duce la realizarea unor obiective individuale.

Teorii ale motivaţiei

□ Teorii ale motivaţiei bazate pe nevoi

□ Teorii procesuale ale motivaţiei

Teorii ale motivaţiei bazate pe nevoi

1. Teoria ierarhiei nevoilor (Abraham Maslow)

2. **Teoria motivaţie-igienă** (Frederick Herzberg)

Teoria ierarhiei nevoilor

Succesiunea satisfacerii nevoilor

Nevoi de autorealizare

Nevoi de stimă

Nevoi sociale

Nevoi de securitate

Nevoi fiziologice

1. Nevoile fiziologice

1. Au în vedere <u>funcţionarea normală a organismului uman</u>, asigurată prin apă, hrană, îmbrăcăminte, adăpost, odihnă şi altele.

Pentru angajaţii unei organizaţii, aceste nevoi pot fi satisfăcute prin:

- salarii;
- condiţii de muncă acceptabile.

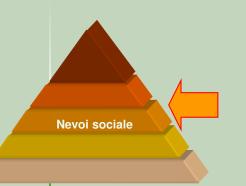

2. Nevoile de securitate

Se referă la <u>crearea sentimentului că nevoile</u> <u>fiziologice vor putea fi satisfăcute și în viitor</u>.

Factorii organizaţionali care contează sunt:

- securitatea postului de muncă;
- facilităţile oferite în situaţii critice de muncă (boală, şomaj, pensionare anticipată);
- asigurarea unui mediu favorabil de lucru.

3. Nevoile sociale

Nevoile de <u>apartenență</u>, acceptare, afecțiune, <u>prietenie</u> etc.

Astfel de nevoi pot fi satisfăcute printr-o organizare care să permită:

- interacţiunea cu colegii;
- şansa de a lucra în echipă;
- posibilitatea de a dezvolta relaţii interumane agreabile prin activităţi comune (sportive, distractive etc.).

4. Nevoi de stimă

Au în vedere atât stima de sine (dată de sentimentul de a fi competent, independent, puternic, încrezător în forțele proprii), cât și stima din partea altora (recunoașterea și aprecierea meritelor proprii în organizație și în societate).

Factori ce pot contribui la satisfacerea acestor nevoi:

 O muncă ce oferă autonomie, responsabilitate, statut, un sistem de recompense echitabil.

5. Nevoile de autorealizare

Dorinţa fiecărui individ de a-şi <u>fructifica la</u> <u>maximum potenţialul</u> de care dispune.

Condiţiile organizaţionale care permit satisfacerea acestor nevoi:

- un sistem organizatoric flexibil care să permită autodezvoltarea şi împlinirea profesională a individului
- Managementul carierei.

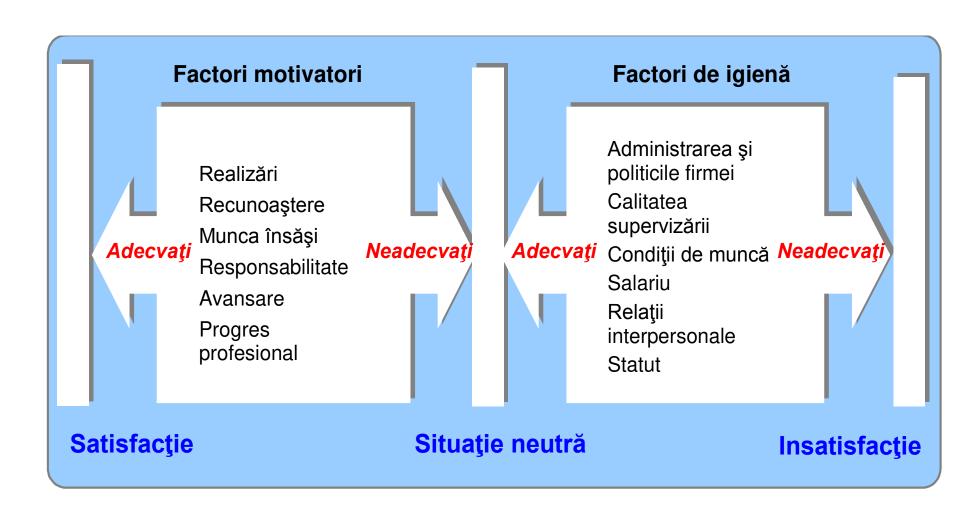
- Factorii motivatori vizează conţinutul muncii
- Factorii de igienă vizează contextul muncii

Factorii motivatori vizează conţinutul muncii şi se referă la:

- posibilitatea obţinerii unor realizări deosebite;
- recunoaşterea meritelor;
- responsabilitatea asociată cu postul ocupat;
- posibilităţile de promovare.
- Perceperea pozitivă a acestor factori conduce la <u>satisfacţie în muncă</u>;
- Perceperea negativă <u>nu provoacă</u> <u>insatisfacţie</u>, ci doar determină o stare neutră, caracterizată prin <u>lipsă de satisfacţie</u>.

Factorii de igienă vizează contextul muncii şi au în vedere:

- managementul companiei şi politicile organizaţionale,
- condiţiile de muncă;
- salariul;
- relaţiile interpersonale;
- statutul conferit de poziţia ocupată;
- siguranţa postului de muncă.
- Perceperea pozitivă, corespunzătoare aşteptărilor nu provoacă satisfacţie în muncă, ci doar determină absenţa insatisfacţiei.
- Daca aceşti factori sunt percepuţi de către angajaţi ca fiind necorespunzători, apare sentimentul de insatisfacţie în muncă.

Teorii procesuale ale motivaţiei

 Teoria aşteptărilor (Victor Vroom)

Teoria echităţii
 (Stacey Adams)

Teoria aşteptărilor

O persoană devine motivată să depună un anumit efort dacă se aşteptă ca efortul respectiv să conducă la un anumit rezultat şi dacă apreciază rezultatul scontat ca fiind valoros pentru sine.

Teoria aşteptărilor (2)

Motivaţia în muncă este determinată de acţiunea conjugată a trei factori:

1. Expectanţa

- 2. Instrumentalitate
 - 3. Valenţa recompenselor organizaţionale

Teoria aşteptărilor (3)

Expectanță (așteptarea ca efortul să conducă la performanță) **Ffort** Performanță

individual

Expectanţa

individu ală

(efortul sporit ⇒ performanţe mai mari) poate fi întreţinută printr-o bună organizare a muncii şi prin procese adecvate de selecţie, orientare şi formare profesională a angajaţilor.

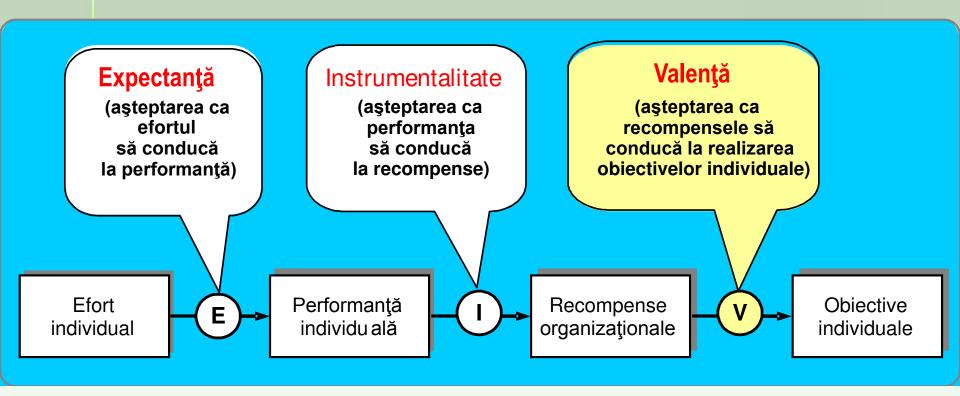
Teoria aşteptărilor (4)

Instrumentalitatea

(performanţele sporite ⇒ recompense mai mari)
poate fi cultivată printr-un <u>sistem de retribuire</u>
stimulativ şi prin politici de <u>promovare</u> echitabile.

Expectanţă Instrumentalitate (aşteptarea ca (așteptarea ca efortul performanta să conducă să conducă la performanță) la recompense) **Efort** Performanță Recompense individuală organizaționale individual

Teoria aşteptărilor (5)

- Valenţa recompenselor organizaţionale, <u>atractivitatea lor pentru angajaţi</u>, poate fi amplificată prin <u>alegerea inteligentă a recompenselor</u> oferite.
- Managerii trebuie să cunoască preferinţele colaboratorilor.
- Eforturile de comunicare interpersonală eficace sunt indispensabile.

Teorii procesuale ale motivaţiei

Teoria echității

Oamenii judecă rezultatele (recompensele)
pe care le obţin dintr-o situaţie de muncă prin
prisma contribuţiei lor şi apoi compară
propriul raport dintre recompense şi
contribuţii cu rapoartele in cazul altor
persoane relevante pentru ei.

Teoria echităţii (2) Recompense si contributii

Recompensele (output-uri ale muncii): salarii, premii, alte facilităţi financiare şi materiale, promovări, recunoaşteri ale meritelor.

Contribuţiile (input-urile în procesul muncii): efortul depus, studiile, experienţa, competenţa.

Dacă, în urma comparării, propriul raport este perceput ca fiind <u>egal</u> cu rapoartele persoanelor de referință, apare sentimentul de echitate. Dacă este percepută o <u>inegalitate</u> între propriul raport și rapoartele specifice altora, se instalează sentimentul de inechitate

Teoria echităţii (3) Compararea rapoartelor

Compararea rapoartelor Rezultate / contribuţii

Sentimentul de Echitate / inechitate

Recompense (X)

Contribuţii (X)

Recompense (Y)

Contribuţii (Y)

Inechitate

(subrecompensare)

Recompense (X)

Contribuții (X)

Recompense (Y)

Contribuţii (Y)

Echitate

Recompense (X)

Contribuții (X)

Recompense (Y)

Contribuții (Y)

Inechitate (suprarecompensare)

* X = propria persoană

Y = o altă persoană (de referință)

Teoria echităţii (4) Răspunsuri posibile la sentimentul de inechitate:

- 1. Modificarea inputurilor în procesul de muncă pentru ca acestea să corespundă recompenselor primite. Dacă au impresia că sunt plătiţi prea puţin, vor munci mai puţin. Dacă ajung la concluzia că sunt mai bine plătiţi decât colegii lor, îşi vor spori eforturile pentru a obţine performanţe mai bune.
- 2. Solicitarea modificării recompenselor.
- 3. Dacă încercările de a schimba situaţia rămân fără rezultat, vor încerca să îşi modifice propria percepţie a inechităţii, prin reconsiderarea statutului postului pe care îl ocupă sau prin alte procese psihice de "raţionalizare" a situaţiei date.
- 4. Poziţie radicală: dacă simt că au fost trataţi în mod incorect, prefera să părăsească postul de muncă, neacceptând sentimentul de inechitate.

Strategii de motivare

- 1. Motivarea prin recompensare
- 2. Motivarea prin reproiectarea posturilor
- 3. Motivarea cu resurse minime
- 4. Alte strategii de motivare

Motivarea prin recompensare

Efectul cel mai bun asupra motivării îl are plata variabilă sau recompensa în funcţie de performanţă (uneori, existând deja un salariu contractual decent, numit bază de plată).

- ·Baza de plată (după competență, după analiza postului)
- •Stabilirea diferențelor de plată pentru un același post (după experiență, vechime, performanță)
- •Raportarea salariului la preţul pieţei

Motivarea prin reproiectarea posturilor

- "îmbogăţirea postului" = lărgirea verticală a postului prin adăugarea de responsabilităţi şi oportunităţi care să îl ajute pe angajat să se dezvolte.
- "lărgirea postului" = o extindere pe orizontală a postului sau "mai mult, dar acelaşi lucru"
- "îmbogăţirea oferă oportunitatea de creştere psihologică, în timp ce lărgirea face postul structural mai mare" (F. Hertzberg)

Motivarea prin reproiectarea posturilor

Șapte modalități de îmbogățire a postului:

- renunţarea la unele controale, menţinând evidenţele, justificările;
- 2. creşterea posibilității de ţinere a evidenţelor de către angajaţii înşişi;
- acordarea responsabilităţii complete pentru ceea ce este de făcut;
- 4. sporirea autorităţii angajatului;
- 5. oferirea unor rapoarte de realizări angajaţilor mai mult decât supraveghetorilor (feedback);
- 6. introducerea unor sarcini noi și mai dificile;
- 7. descrierea sarcinilor individuale care să-i determine pe angajaţi să devină experţi. (F.Herzberg)

Motivarea cu resurse minime

- comunicarea, cu claritate, a aşteptărilor cu privire la performanţele angajaţilor,
- tratarea cu demnitate a angajaţilor în relaţiile de muncă,
- utilizarea resurselor umane la capacităţile lor,
- abordarea feedback-ului pozitiv, constructiv, în locul criticilor umilitoare.
- încurajarea responsabilității
- "provocări" și încurajări pentru angajaţi
- Rutină vs. varietate și amuzament

Alte strategii de motivare

- Împuternicirea este procesul de abilitare a angajaţilor de aşi stabili propriile obiective de lucru, de a lua decizii şi de a rezolva probleme în sfera lor de influenţă.
- Participarea este procesul de oferire a dreptului angajaţilor de a se implica în luarea deciziilor legate de munca lor.
- Echilibrarea balanţei viaţă muncă.